

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 212/2020-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 6742/23, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 50 ods. 3, 5 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 3, čl. 5, čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 138/2019 a jeho uznesením z 27. júna 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. apríla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave

na výkon trestu odňatia slobody [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 6742/23, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 50 ods. 3, 5 a 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy a práv podľa čl. 3, čl. 5, čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1, čl. 14 a čl. 17 dohovoru postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 138/2019 (ďalej len „namietané konanie“) a jeho uznesením z 27. júna 2019 (ďalej len „namietané uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vykonáva trest odňatia slobody na doživotie, ktorý mu bol uložený rozsudkom Mestského súdu Bratislava zo 17. januára 1991 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. mája 1992 za trestný čin vraždy podľa ustanovení § 219 ods. 1 a ods. 2 písm. a) a f) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Sťažovateľ adresoval Okresnému súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) 21. marca 2017 žiadosť o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (ďalej len „žiadosť o podmieňané prepustenie“) podľa ustanovení § 415 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Okresný súd uznesením z 5. septembra 2018 podľa ustanovení § 61 ods. 1 a ods. 2 a § 62 ods. 2 Trestného zákona predmetnú žiadosť sťažovateľa zamietol. Krajský súd uznesením zo 6. decembra 2018 toto prvostupňové rozhodnutie okresného súdu zrušil a vrátil mu vec sťažovateľa na nové konanie a rozhodnutie. Následne okresný súd uznesením zo 17. apríla 2019 sťažovateľovu žiadosť o podmieňané prepustenie opätovne zamietol. O sťažnosti, ktorú sťažovateľ proti uvedenému rozhodnutiu okresného súdu podal, rozhodol krajský súd namietaným uznesením, ktorým sťažnosť podľa ustanovenia § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v úvode argumentácie oboznamuje ústavný súd s okolnosťami počiatočného procesného priebehu jeho právnej veci. Na tomto mieste uvádza, že okresný súd, ktorému sťažovateľ žiadosť o podmieňané prepustenie doručil,

postúpil jeho vec z dôvodu jeho eskortovania na ďalší výkon trestu do iného ústavu na výkon trestu [REDACTED] Okresnému súdu Trenčín, ktorý uznesením vrátil vec sťažovateľa späť okresnému súdu, až napokon s konečnou platnosťou rozhodol spor o príslušnosť nadriadený súd 30. apríla 2018, pričom ako príslušný súd na prejednanie veci sťažovateľa určil okresný súd. Sťažovateľ sa domnieva, že uvedené okolnosti svedčia o snahe zákonného sudcu „*prípád neriešiť*“ a dobu prejednávania sťažovateľovej žiadosti o podmiennečné prepustenie predĺžiť. Sťažovateľ popisuje ďalší priebeh prejednávania jeho veci, keď mal v prípade prvého zamietavého rozhodnutia okresného súdu znalecký posudok k charakteristike jeho osoby vypracovať zaujatý znalec. Sťažovateľ namieta, že na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo po zrušení prvého rozhodnutia okresného súdu, mu zo strany konajúceho súdu nebolo umožnené položiť znalcovi a ostatným zúčastneným subjektom všetky otázky, ktoré si na podporu svojej žiadosti o podmiennečné prepustenie pripravil. Sťažovateľ takisto prezentuje výhrady k druhému znaleckému posudku vypracovanému síce novým znalcom, ktorý však podľa názoru sťažovateľa prevzal charakteristiku jeho osobnosti zo znaleckého posudku, ktorý bol vypracovaný ešte v základnom trestnom konaní v roku 1991. Sťažovateľ poukazuje na celý rad skutočností, ktoré mali byť podľa jeho mienky konajúcimi súdmi pri posúdení splnenia podmienok pre podmiennečné prepustenie zohľadnené, avšak podľa tvrdenia sťažovateľa zohľadnené neboli. Podľa názoru sťažovateľa konajúce súdy pri svojom rozhodovaní nezohľadnili pozitívne hodnotenie jeho osoby v rámci výkonu trestu, ktoré bolo vyjadrené v udelených disciplinárnych odmenách, a pre účely posúdenia splnenia predpokladov podmiennečného prepustenia neoverili jeho aktuálne rodinné zázemie, ktoré by podľa vyjadrenia sťažovateľa predstavovalo v prípade jeho podmiennečného prepustenia dostatočnú oporu pre vedenie riadneho života na slobode.

4. Sťažovateľ, vychádzajúc z prezentovanej argumentácie, formuluje stanovisko, že si konajúce súdy pre účely náležitého posúdenia jeho žiadosti o podmiennečné prepustenie nezabezpečili dostatok aktuálnych skutkových podkladov, na základe ktorých by mohli objektívne posúdiť, či výkon trestu v jeho prípade splnil, resp. do akej miery splnil svoj predpokladaný účel. Sťažovateľ sa domnieva, že je právna úprava zákonných podmienok podmiennečného prepustenia formulovaná v Trestnom zákone príliš všeobecne, teda neurčito

a „*nečitateľne*“. Aj z tohto dôvodu je toho názoru, že povinnosťou konajúcich súdov, ktorú si podľa názoru sťažovateľa nesplnili, bolo okrem náležitého zdôvodnenia svojho zamietavého rozhodnutia tiež objasnenie postupu, ktorý by mohol neúspešného žiadateľa v budúcnosti doviesť k splneniu zákonných podmienok pre podmiennečné prepustenie. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uzatvára svoju argumentáciu stanoviskom, v ktorom naznačuje, že za uvedených okolností vníma zákonom formulovanú možnosť podmiennečného prepustenia z výkonu doživotného trestu odňatia slobody ako iluzórnu, a teda porušujúcu garancie čl. 3 dohovoru.

5. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 50 ods. 3, 5 a 6 ústavy v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy a práv podľa čl. 3, čl. 5, čl. 6 a čl. 13 dohovoru v spojení s čl. 1, čl. 14 a čl. 17 dohovoru postupom krajského súdu v namietanom konaní a namietaným uznesením krajského súdu, predmetné uznesenie zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Východiskové ústavnoprávne normy

6. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou

od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v ustanovení § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom a jeho závery

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich označených práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom postupom krajského súdu v namietanom konaní a jeho namietaným uznesením, ktorým nebolo vyhovené sťažovateľovej žiadosti o podmiennečné prepustenie z výkonu doživotného testu odňatia slobody. Podstatou argumentácie sťažovateľa sú jeho výhrady ku komplexnosti dôkazného procesu, ktorý viedol konajúce súdy k právnomu záveru o nesplnení všetkých zákonných podmienok, tvoriacich predpoklad pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, resp. výhrady, že sa konajúce súdy s odmietnutím dôkazných návrhov, ktoré sťažovateľ na podporu svojej žiadosti o podmiennečné prepustenie predložil, náležitým spôsobom nevysporiadali.

11. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

12. Podľa čl. 124 ústavy, ako aj podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o ústavných sťažnostiach, týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08, III. ÚS 581/2015).

13. Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného uznesenia krajského súdu nebolo jeho úlohou preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo alebo nemalo byť žiadosti sťažovateľa o podmienené prepustenie vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter.

14. Opierajúc sa o východiská prezentované v bodoch 12 a 13 odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd posudzoval aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

15. Ústavný súd sa oboznámil tak s právnou úpravou, ktorá bola vo veci sťažovateľa aplikovaná, ako aj s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu, ktoré bolo podkladom pre právny záver o zamietnutí sťažnosti, ktorou sťažovateľ napadol prvostupňové rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí jeho žiadosti o podmieňané prepustenie.

16. Podľa § 61 ods. 1 Trestného zákona po výkone polovice uloženého alebo podľa rozhodnutia prezidenta republiky zmierneného trestu odňatia slobody môže súd odsúdeného podmieňane prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Podľa § 61 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmieňanom prepustení prihliadne súd na to, do ktorej nápravno-výchovnej skupiny je odsúdený zaradený.

Podľa § 62 ods. 2 Trestného zákona osoba odsúdená na výnimočný trest odňatia slobody na doživotie môže byť podmieňane prepustená najskôr po dvadsiatich piatich rokoch výkonu tohto trestu okrem prípadov ustanovených v § 30.

Podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku o podmieňanom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov, dôveryhodnej osoby alebo na návrh odsúdeného, alebo osoby, ktorá môže za odsúdeného podať odvolanie v jeho prospech, na verejnom zasadnutí.

Podľa § 417 ods. 2 Trestného poriadku pred rozhodnutím o podmieňanom prepustení alebo o výkone zvyšku trestu musí byť odsúdený vyslúchnutý.

17. Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia interpretoval aplikovanú právnú úpravu a uviedol, že predpokladom podmieňaného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody je kumulatívne splnenie troch základných podmienok, kde prvá podmienka má formálny charakter, a síce ide o vykonanie potrebnej zákonnej dĺžky z uloženého

a nariadeného výkonu trestu odňatia slobody, a túto podmienku sťažovateľ podľa záveru krajského súdu splnil. K ďalším dvom materiálnym podmienkam krajský súd vysvetlil, že sa ich posúdenie vykonáva na základe dostupných relevantných dôkazov a ide o preukázanie adekvátneho stupňa polepšenia odsúdeného, ktoré sa posudzuje na základe plnenia povinností a celkového správania počas výkonu trestu a súčasne splnenia predpokladu, že od odsúdeného možno v budúcnosti, po podmiennečnom prepustení očakávať, že povedie riadny život a predovšetkým sa nedopustí ďalšej trestnej činnosti. Krajský súd prezentoval ako dôkazy, ktoré boli konajúcimi súdmi pri ustálení skutkového stavu zohľadnené, hodnotenie riaditeľa ústavu, v ktorom sťažovateľ trest odňatia slobody vykonáva a podľa ktorého nebolo správanie sťažovateľa počas celkového výkonu trestu vždy na požadovanej úrovni. Na tomto mieste boli prezentované konkrétne okolnosti negatívneho charakteru, a to že sa sťažovateľ dopúšťal napr. nepovoleného nadväzovania kontaktov s ďalšími odsúdenými, poškodzoval inventár cely, prechovával nepovolené predmety, negatívne pôsobil na ostatných odsúdených v rozpore s účelom výkonu trestu formou verbálneho nátlaku, ovplyvňovaním, podporovaním výpadov proti personálu ústavu a šírením poplašných správ, že malo jeho správanie vzdorovitý charakter s tendenciou presadzovania si svojho názoru a nevhôle prijímať odloženie uspokojovania jeho potrieb na neskôr. Krajský súd zároveň prezentoval aj pozitívne okolnosti obsiahnuté v predmetnom hodnotení, ako napr. preradenie sťažovateľa do menej prísnejšej diferenciačnej podskupiny, zahľadanie všetkých disciplinárnych trestov, získanie pätnástich disciplinárnych odmien, aktívne trávenia voľného času, kladné hodnotenie vykonávanej práce a pod. V ďalšom bode odôvodnenia krajský súd poukázal na intenzívny sociálny kontakt, ktorý sťažovateľ udržiava s vonkajším prostredím (rodinnými príslušníkmi a inými blízkymi osobami). Na základe uvedených skutočností krajský súd vyslovil možný predpoklad zmeny hodnotovej orientácie sťažovateľa, ktorá by mohla v budúcnosti udržiavať jeho budúce správanie v súlade s celospoločenským záujmom. Zároveň však krajský súd pripomenul potrebu vyhodnotenia relevantnej špecifickej okolnosti, ktorú je potrebné pri záveroch o polepšení sa odsúdeného zohľadňovať, a to prítomnosť kritického postoja k spáchaniu trestnej činnosti a prijatie osobnej vnútornej zodpovednosti za ňu. V tomto smere krajský súd vyhodnotil dokazovanie, a to aj prostredníctvom vyjadrení prednesených sťažovateľom na verejnom zasadnutí tak, že sťažovateľ prejavil ľútosť len vo vzťahu k priestupkom,

ktorých sa dopustil vo výkone trestu, avšak nebolo preukázané, že by si osvojil kritický náhľad na spáchanú trestnú činnosť, zavrhol ju a vnútorne za ňu prijal zodpovednosť, teda prijal presvedčenie už nikdy trestnú činnosť neopakovať, aj bez potreby výslovného priznania sa k spáchanému trestnému činu. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal aj na závery znaleckého posudku, podľa ktorého nebola zistená produktívna zmena v osobnosti sťažovateľa, a to v piliérnych charakteristikách, pričom bola uňho konštatovaná dominantná disociálna porucha osobnosti. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia upozornil, že trestnú minulosť sťažovateľa nehodnotil formalisticky, ale ju bral do úvahy iba z toho hľadiska, či zvyšuje riziko potenciálnej recidívy. Krajský súd dôvodil, že posúdil všetky zistené okolnosti a prihliadol zároveň na závery znaleckého posudku, v ktorom sú prezentované výraznejšie negatívne črty osobnosti odsúdeného. Tu poznamenal, že na predchádzajúci znalecký posudok, kde bola spochybnená nestrannosť pribratého znalca, nebolo v rámci sumáru dôkazov prihliadané. Na základe uvedeného konštatoval, že v prípade sťažovateľa síce existuje predpoklad kladného sociálneho ukotvenia prostredníctvom rodinného príslušníka (matky) sťažovateľa, avšak s prihliadnutím na absenciu kritického postoja sťažovateľa k spáchanej trestnej činnosti možno jeho polepšenie hodnotiť iba ako čiastočné, neposkytujúce dostatočnú záruku, že v budúcnosti povedie riadny život. Krajský súd tak uzavrel, že na odsúdeného je potrebné naďalej pôsobiť výkonom nepodmienečného trestu odňatia slobody.

18. Z prezentovanej právnej úpravy aplikovanej v právnej veci sťažovateľa vyplýva, že predpokladom pre podmiennečné prepustenie z doživotného výkonu trestu odňatia slobody je kumulatívne splnenie troch podmienok, formálna podmienka – vykonanie zákonom predpísanej dĺžky z uloženého a vykonávaného trestu odňatia slobody, ktorú sťažovateľ podľa záverov namietaného uznesenia splnil, a materiálne podmienky – preukázanie polepšenia plnením povinností a správaním vo výkone trestu a napokon prognóza vedenia riadneho života v budúcnosti. Oba konajúce súdy, tak okresný súd, ako aj krajský súd u sťažovateľa konštatovali nesplnenie zvyšných dvoch materiálnych podmienok.

19. Ústavný súd vo všeobecnej rovine konštatuje, že neexistuje ústavou zaručené právo na to, aby bolo vyhovené návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Posúdenie splnenia zákonných podmienok je totiž vecou sudcovskej úvahy. Je teda na všeobecnom súde, aby skúmal a posúdil, či sú zákonné podmienky pre vyhovenie návrhu splnené, a svoje úvahy v danom smere riadne odôvodnil (pozri napr. uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 222/2019).

20. Vychádzajúc z informácií uvedených v bode 17 odôvodnenia tohto uznesenia, bez toho, aby bolo potrebné tieto informácie ďalej analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu samy osebe dostatočne výpovedné, čo sa týka zodpovedania otázky, či sťažovateľ splnil kumulatívne všetky právnou úpravou stanovené podmienky pre podmiennečné prepustenie, konštatuje ústavný súd ústavnú konformnosť odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu. Ústavný súd je toho názoru, že v ňom krajský súd poskytol sťažovateľovi veľmi podrobnú a zrozumiteľnú interpretáciu aplikovanej právnej úpravy, v kontexte ktorej sa náležite vysporiadal s argumentáciou sťažnosti sťažovateľa a riadne vysvetlil dôvody pre právny záver o nesplnení zákonom prezentovaných materiálnych podmienok podmiennečného prepustenia. Odpoveď krajského súdu na sťažnostné námietky sťažovateľa hodnotí ústavný súd ako vyčerpávajúcu, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre kvalitné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu a zároveň súladnú s podstatou a zmyslom aplikovaných právnych noriem.

21. Skutočnosť, že si sťažovateľ názor krajského súdu neosvojil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

22. V konkrétnosti chce ústavný súd poznamenať, že sa nestotožňuje so stanoviskom sťažovateľa, podľa ktorého krajský súd na sťažovateľom prezentovanú argumentáciu, ktorú

na podporu svojej žiadosti o podmienené prepustenie uplatnil, nereagoval. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia pri posúdení splnenia zákonných materiálnych podmienok podmieneného prepustenia jasne prezentoval a súčasne zohľadnil pozitívne okolnosti, na ktoré sa sťažovateľ odvolával. Takto zistené pozitívne momenty vykresľujúce polepšenie sťažovateľa však konfrontoval s okolnosťami negatívneho charakteru (absencia osobného vnútorného, spontánneho kritického náhľadu na spáchanú trestnú činnosť), na základe čoho kvalifikoval doterajšie polepšenie sťažovateľa ako čiastočné, nezavršené do takej miery, aby poskytovalo dostatočné záruky pre prognózu vedenia riadneho života na slobode. Ústavný súd tak uzatvára, že krajský súd tie otázky, ktorých zodpovedanie bolo pre posúdenie žiadosti sťažovateľa nevyhnutné, všetky a celkom náležite zodpovedal.

23. Pokiaľ ide o sťažovateľom formulovanú námietku porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poznamenáva, že z jeho znenia a zo súvisiacej judikatúry tak Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj ústavného súdu nevyplýva jeho použiteľnosť na konanie o podmienenom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody (pozri napr. uznesenie ústavného súdu I. ÚS 19/02).

24. V prípade námietky zbytočných prietáhov, ktorú zmieňuje sťažovateľ v úvode ústavnej sťažnosti, ústavný súd poukazuje na viazanosť návrhom na začatie konania, ktorá sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). Vzhľadom na to, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, predmetnú námietku do petitu ústavnej sťažnosti nezahrnul, ústavný súd sa ňou nemohol zaoberať a ani nezaoberal. Nad rámec poukazuje ústavný súd na svoju ustálenú judikatúru, ktorá pre úspešné uplatnenie ochrany základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov predpokladá uplatnenie ochrany v čase hroziaceho alebo pretrvávajúceho zásahu, čo nie je sťažovateľov prípad.

25. Vychádzajúc zo všetkých uvedených záverov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

26. S ohľadom na uvedené bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu